

saadan Kontrol med Slagtingen ved Dyrslæger. Naar jeg tænker paa, at der i en By paa ca. 12,000 Indbyggere let kan være en 35 a 40 Slagtere, som allesammen — idet de selvfølgelig rette sig efter Løvedagene — slagte paa samme Tid, saa anser jeg det for at være noget vanskeligt at have et saadant Personale til sin Naadighed, at man kan lade dette gaa omkring og overvære Slagtingen i hele Byen, da Slagterierne jo sædvanlig ere spredte omkring i Forstæderne, og saaledes undertiden noget borte fra selve den egentlige By. Man kunde jo imidlertid prøve det; men hvis en saadan Foranstaltning da i det praktiske Liv skulde vise sig ikke at være hensigtsmæssig, saa vilde det være uheldigt, fordi den jo da vilde forhindre, at der blev truffet andre Foranstaltninger, hvis Gjennemførelse kunde ske, og jeg tror derfor vedblivende, at det, man bør stræbe hen til, er Indretningen af offentlige Slagtehusse saavel i Hovedstaden som i Kjøbstæderne. Ikke at jeg skulde tro, at man ved et Lovforslag paa een Gang kunde fremtrylle Slagtehusse over hele Landet; det har langt fra været min Tanke, men jeg mener, at det vel kunde paabydes ved Lov, at i Kjøbstæder af en vis Størrelse — jeg vil f. Ex. sige Kjøbstæder paa over 6,000 Indvaanere — skulde derinden 5 Aar være tilveiebragt offentlige Slagtehusse, og i de andre Kjøbstæder kunde man da afvente Tiden. Dette er altsaa ganske vist ikke Noget, som paa en Gang vilde forbedre Tilstanden i hele Landet, men naar der skete en Begyndelse dertil, saa var det jo muligt, at det kunde blive efterlignet ogsaa i de mindre Kjøbstæder. Paa dette Punkt maa jeg ogsaa tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger angaaende Motiverne til dette Lovforslag. Naar den høitærede Minister har foresat Indvendinger imod at paabyde Tilveiebringelsen af offentlige Slagtehusse, da har han støttet disse Indvendinger paa, at saadanne Slagtehusse vilde paalægge Kommunerne en altsor stor Byrde. I den Henseende har jeg nu den Tro, at saadanne Slagtehusse, som vare afpassede efter Byernes Størrelse, meget vel direkte — jeg vil ikke tale om indirekte med Hensyn til Befolkningens Sundhed, men ogsaa direkte ved de Indtægter, som kunde flyde deraf — ville kunne forrente den Kapital, som stikker deri, og saadanne Slagtehusse kunne jo indrettes med større eller mindre Økonomi. Der er saadanne Slagtehusse indrettede f. Ex. flere Stæder i mindre Byer i Schweiz, som ingenlunde have været særdeles store Foretagender, og saa er det netop Tiden nu at stride dertil, fordi der synes at være en almindelig Øyst hos Slagterne efter at komme til en saadan Ordning, idet Slagterne meget vel forstaa, at det at offentlige Slagtehusse blive indrettede, frembyder en Fordel for dem i Uffaldets Anvendelse, som de ikke nu kunne have ved de smaa Slagterier. Ganske vist vil det, at der oprettes Slagtehusse, hverken forhindre, at der kan sendes daarligere Kjøb fra

Landet ind i Kjøbstaden, og heller ikke, at der kan finde Smugslagting Sted, men det har sin store Betydning deri, at der dog er eet Sted, hvor Befolkningen kan henvende sig med Sikkerhed for at faae sundt Kjøb, og deri ser jeg en meget væsentlig Fordel. Saaledes som Tilstanden nu er, findes der jo ikke enten paa Løvedene eller i Uffaldene noget Kjøb, med Hensyn til hvilket der haves den allerminste Garant for, at det er sundt Kjøb, man kjøber. Dernæst er der yttret i Motiverne, at man saa meget mindre havde kunnet tiltræde Kommissionens Forslag angaaende Tilveiebringelsen af offentlige Slagtehusse, som der ikke ses Noget om, hvorledes den store Expropriationsgodtgjærelse, som maatte gives til Slagterierne, som nu vare indrettede efter Sundhedsvæsenets Forskrifter og ofte paa en meget kostbar Maade, — hvorledes Erstatning for dem skulde tilveiebringes. I den Henseende kjender jeg ikke saa nøie Forholdene i Kjøbenhavn, at jeg kan bedømme, hvor vidt der behøvedes at foretages Expropriation og gives Erstatning til Slagterne for saadanne kostbare Indretninger, men jeg tør frit sige, at omkring i Kjøbstæderne ere de Indretninger, som kaldes Slagterier, sandelig af en saa simpel Natur, at der ikke var nogen Anledning til at give nogen Godtgjærelse for, at man anviste dem Lokaler, hvori der skulde foretages Slagting. Desuden er der, tror jeg, hos alle Slagtere rundt omkring i Kjøbstæderne — Sagen har været behandlet i Slagterforeningerne baade i Jylland og i den sidste Tid i Jyn, og jeg tror ogsaa i Sjælland — et almindeligt Ønske om, at man maatte komme til Tilveiebringelsen af offentlige Slagtehusse, og jeg synes derfor, at det var det ene Netke, at man prøvede dette, og at man i alt Fald til en Begyndelse paabød baade i Hovedstaden og i de større Kjøbstæder at indrette saadanne Slagterier. Der er dernæst fremkommet den formelle Erindring derimod fra den høitærede Ministers Side, at det vilde være urimeligt, om man vilde paabyde Slagtehusse, fordi alle de vigtigste Sundhedsforanstaltninger ere lagte over i Kommunens Haand. Ja, deri ser jeg netop hele Ulykken ved vort hele Sundhedsvæsenes Ordning, at det er lagt over i Kommunernes Haand, og at der mangler fra oven af den Virksomhed, som er aldeles nødvendig, naar der skal tages ordentlig fat paa Sundhedspleien. Det maa være gennem Lovgivningen, at det første Skridt i den Henseende skal gjøres, og dernæst maa Justitsministeren virkelig være udrustet, jeg vil ikke blot sige med Billie, men ogsaa med Myndighed til at gjennemføre de Foranstaltninger, som for hele Befolkningens Styld maa anses for nødvendige over hele Landet, og det kan efter min Mening aldeles ikke forsvares, at man overlader det til den tilfældige Interesse for Sundhedspleien hos Bestyrelsen i en Kommune, om Befolkningen vedblivende skal lide under de Tilstande, som alt for længe med Hensyn hertil have været ti